

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **P. H.**
bytem X
zastoupeného Mgr. Josefem Berkou,
advokátem se sídlem Brí Lužů 114, 688 01 Uherský Brod

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 6. 2019, č. j. JMK 93033/2019, sp. zn. S-JMK
49372/2019/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odbor dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 2. 2019, č. j. MUH/ 13679/19/142, sp. zn. dop/14337/18/61 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 6. 9. 2018 v 17:15 hod., na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, u budovy č. X, pozemek p. č. XA, v obci Hustopeče (GPS 016°44'24.420“ E, 48°56'06.413“ N), jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť bylo v uvedenou dobu a místě zjištěno, že předmětné vozidlo překročilo nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10T, výrobní číslo 15/0183, používaným bez obsluhy, naměřena okamžitá rychlost jízdy ve výši 66 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřidla ve výši ± 3 km/h skutečná rychlost jízdy 63 km/h). Toto jednání blíže neustanoveného řidiče, kterým bylo porušeno ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona, vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona, v rozmezí pokuty, naplňující znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 v ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce předně uvedl, že napadené rozhodnutí je stíženo mnohými vadami, které jej činí nepřezkoumatelným. Žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s řadou námitek, které žalobce uvedl, resp. vypořádal se s nimi nedostatečně.
5. Žalobce se domnívá, že správní orgán I. stupně překročil své pravomoci, když v žalobci zasláné „výzvě k zaplacení určené částky“ mj. vyzval žalobce, že se může projednání správního deliktu vyhnout, sdělí-li údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Žádný právní předpis však neukládá žalobci povinnost znát všechny údaje uvedené ve výzvě (tedy jméno, příjmení, datum narození, adresu pro doručování). Správní orgán I. stupně podle názoru žalobce postupoval chybně, v rozporu s právními předpisy. Žalobce se dále domnívá, že povinnost znát datum narození řidiče, kterému svěřuje svůj automobil do užívání, by byla nadmíru zatěžující. Je totiž zcela běžné, aby vlastník vozidla půjčoval své vozidlo svým známým, přátelům a jiným osobám. Žalovaný se s touto skutečností ve svém rozhodnutí téměř vůbec nezabýval a pouze uvedl, že má jít o takové údaje, které umožní správnímu orgánu nalézt osobu v základních registrech. Takové odůvodnění považuje žalobce za nedostatečné. Žalovaný ve svém rozhodnutí nikterak nepolemizoval se skutečností, že žalobce sdělil údaje, které by dostačovaly k identifikaci řidiče, a nezaobíral se otázkou, zda je povinností žalobce znát datum narození řidiče a zda mu je tato povinnost uložena některým právním předpisem.

6. Žalobce se dále domnívá, že správní orgán I. stupně nečinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a to přesto, že žalobce sdělil veškeré údaje, které mu byly známy. Správní orgán je podle ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu povinen zjistit stav věci takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a zjišťovat skutečnosti, které jsou v neprospěch, ale i ve prospěch žalobce. Svým jednáním správní orgán I. stupně rezignoval na vymáhání přestupků vůči všem primárním přestupcům, kteří nejsou legitimováni ihned po zjištění přestupku (např. zastavením hlídkou policie). Žalovaný pak ve svém rozhodnutí pouze uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný však nerozebral, které úkony učinil správní orgán I. stupně učinil pro objasnění skutečnosti, které činit měl nebo které byly nadbytečnými. Není tak patrné, jak žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně učinil vše, co bylo v jeho silách. Závěry žalovaného tak nelze přezkoumat.
7. Dále žalobce namítl, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že chybějící doložka „Vypraveno dne“ by hrála roli pouze v případě dodržení lhůtu. Takové tvrzení je podle žalobce v rozporu se zákonnou povinností uvedenou v ustanovení § 71 odst. 2 písm. b) správního řádu, kde je obligatorně uvedeno, že „na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy „Vypraveno dne“. Tuto svou povinnost však správní orgán I. stupně nesplnil, a žalovaný tento fakt nikterak nerozporoval a s jednáním správního orgánu I. stupně se ztotožňuje. Podle názoru žalobce je takové jednání nepřipustné a je v přímém rozporu s právními předpisy, resp. se správním řádem. Žalobce je proto přesvědčen, že tato vada způsobuje formální nezákonnost rozhodnutí.
8. Nakonec, stanovením výše pokuty, tak jak bylo provedeno v napadeném rozhodnutí, správní orgán nenaplnil jednotlivá hlediska pro stanovení výše pokuty, tedy podrobné a přesvědčivé odůvodnění jednotlivých hledisek. Obecné konstatování správního orgánu I. stupně považuje žalobce za nedostatečné. Žalovaný ve svém rozhodnutí pak opět žalobce odkázal na obecnou a vágní formulaci, námitky žalobce ignoroval. Žalobce tak napadá nepřezkoumatelnost tvrzení žalovaného.
9. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil.
11. Žalovaný trvá na tom, že výzva podle § 125h silničního zákona obsahovala všechny zákonné náležitosti. Zasílání fotodokumentace přestupku není nezbytné, žalobce měl možnost nahlédnout do spisu. V zákoně sice není uvedeno, jaké konkrétní údaje o řidiči má správní orgán po provozovateli požadovat, lze však předpokládat, že půjde o údaje, které umožní správnímu orgánu nalézt tuto osobu v základních registrech, popř. aby tato osoba nebyla zaměnitelná s jinou. Toto je možné odvodit z ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, kde jsou uvedeny náležitosti označení fyzické osoby. Provozovatel je povinen znát úplné, správné a aktuální údaje o řidiči vozidla, kterému svěřil vozidlo. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 7 As 135/2016.

12. Žalovaný dále uvádí, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobci byla zaslána výzva podle § 125h silničního zákona a tedy mu byla dána možnost identifikovat pachatele přestupku, které však nevyužil. Důsledky pasivity žalobce nelze přičítat k tíži správnímu orgánu (k tomu uvedl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53).
13. K námitce, že rozhodnutí není opatřeno údajem „Vypraveno dne“, pak uvádí žalovaný, že neuvedení tohoto údaje nemohlo mít vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí.
14. Co se týče pokuty, ta byla správním orgánem I. stupně stanovena na spodní hranici zákonného rozpětí, vzhledem k tomu, že správní orgán neshledal žádné přitěžující okolnosti. Sankci ve výši 1 500 Kč považuje žalovaný za přiměřenou a dostatečně odůvodněnou.
15. Žalovaný se domnívá, že žaloba není důvodná, napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, skutkový stav byl správně právně posouzen a v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
17. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
18. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
19. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
20. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesílané účastníkem za*

nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

21. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Souady jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.r.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo

dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

22. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Takové správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
23. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

24. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
26. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
27. Žalobce předně namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal ve svém rozhodnutí s námitkou žalobce, že žádný zákonný předpis neukládá povinnost znát datum narození řidiče, kterému žalobce svěřuje svůj automobil. Správní orgán I. stupně postupoval chybně, když uložil žalobci výzvu, že se může vyhnout projednání přestupku, pouze sdělí-li údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku, přičemž tyto údaje měly být jméno, příjmení, datum narození, adresa pro doručování aj.
28. Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí konstatoval, že v zákoně sice není stanoveno, jaké konkrétní údaje o řidiči má správní orgán po provozovateli vozidla požadovat, lze však předpokládat, že jde o takové údaje, které umožní správnímu orgánu nalézt tuto osobu v základních registrech, popř. aby tato osoba nebyla zaměnitelná s jinou osobou, přičemž toto je možné odvodit z ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu. Rovněž je povinností provozovatele znát úplné, správné a aktuální údaje o řidiči vozidla, kterému vozidlo svěřil (podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. d) silničního zákona).
29. S uvedenou argumentací žalovaného se krajský soud ztotožňuje.
30. Podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. d) silničního zákona *„provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti.“*
31. Podle ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu *„(...) fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 4. (...)“*.
32. Jak uvedeno výše, v nyní posuzované věci správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby uhradil částku podle ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona. V poučení k výzvě pak správní orgán I. stupně dále uvedl, že ve stanovené lhůtě má žalobce právo místo zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu (případně jinou adresu pro doručování) osoby řidiče, která dne 6. 9. 2018 v 17:15 hod., na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, u budovy č. X, p. č. XA, Hustopeče, s vozidlem registrační značky X překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, přičemž sdělení totožnosti řidiče bude posouzeno jako podání vysvětlení, za řádné podání vysvětlení bude považováno sdělení

všech požadovaných údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Výše uvedený požadavek dodatečně odůvodnil správní orgán I. stupně na žádost žalobce tak, že za prokázání totožnosti považuje údaje uvedené ve výzvě, neboť pouze takové údaje prokazují, že přestupek byl spáchán konkrétní, určitou osobou a současně vylučují možnost záměny s jinou osobou.

33. Z uvedeného je tedy zřejmé, jakými úvahami se správní orgán I. stupně i žalovaný řídili. Požadavek na sdělení uvedených údajů o řidiči vozidla, tedy jména, příjmení, data narození a adresy trvalého pobytu, případně jiné adresy pro doručování, považuje soud za legitimní a logický. Byť z ustanovení § 10 odst. 1 písm. d) silničního zákona nevyplývá konkrétně, jaké údaje konkrétně je potřeba znát, aby mohlo dojít k určení totožnosti řidiče, správní orgány mohou na základě potřeby v rámci řízení o přestupku požadovat (např. formou výzvy, jaká byla zaslána žalobci) takové údaje, které správnímu orgánu následně umožní vyhledání konkrétní osoby v základních registrech. Žalovaný přitom poukázal i na využití ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, z něhož vyplývají údaje, které jsou třeba k označení fyzické osoby v podání vůči správnímu orgánu, přičemž takovým údajem je i datum narození. Soud tedy nepovažuje požadavek správního orgánu I. stupně za nikterak excesivní a i v napadeném rozhodnutí byla tato námitka žalovaným vypořádána a odůvodněna dostatečně, byť stručně.
34. Soud rovněž konstatuje, že žalobci ukládá povinnost znát údaje o řidiči, jemuž půjčuje svoje vozidlo, právě ustanovení § 10 odst. 1 písm. d) silničního zákona. „Údaje potřebné k určení totožnosti“ sice nejsou v tomto ustanovení konkretizovány, jak však soud uzavřel výše, z podstaty věci musí jít o takové údaje, aby bylo označena konkrétní osoba, aby nedošlo k záměně s jinou osobou a aby bylo možné takovou osobu dále kontaktovat. Je pak pouze na odpovědnosti provozovatele vozidla, jakým osobám vozidlo půjčuje a jestli má o těchto osobách dostatek informací, aby v případě, který nastal i nyní, byl schopen konkrétní informace o této osobě poskytnout správním orgánům za účelem označení pachatele přestupku.
35. K tomu lze dále navázat na námitku žalobce ohledně toho, že správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a žalovaný nijak ve svém rozhodnutí nerozebral, které úkony správní orgán I. stupně učinil pro objasnění skutečnosti nebo jaké úkony učinit měl. Jak je uvedeno výše, správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby uhradil stanovenou částku nebo aby označil osobu, která byla řidičem vozidla v době spáchání uvedeného přestupku, a poučil jej o následcích nesplnění této výzvy. Ze správního spisu pak vyplývá, že žalobce jako řidiče, který spáchal přestupek, označil osobu L. A., doručovací adresou X, Rumunsko, přičemž neuvedl datum narození této osoby, jak po něm požadoval správní orgán I. stupně. Jelikož soud již výše uzavřel, že požadavek správního orgánu I. stupně na uvedení data narození tohoto řidiče byl legitimní, lze na základě toho učinit závěr, že žalobce nesplnil povinnosti, které mu byly výzvou uloženy správním orgánem.
36. Soud dále uvádí, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že v obdobných případech často dochází k účelovému označování zahraničních osob jako řidičů vozidla, kterým pak obvykle ani není možno doručit písemnosti, s cílem vyhnout se následkům a sankcím protiprávního jednání. Krajský soud totiž zjistil nahlédnutím do mapy (dostupná na: <https://mapy.cz/zakladni?x=27.0552251&y=45.3858585&z=17&source=osm&id=10>)

[8765952&ds=1](#)), že žalobcem uvedené město X a ulice X sice existují, nicméně na uvedené ulici neexistuje dům s popisným číslem X a podle mapy se na této ulici nachází pouze hřbitov. Ve svém souhrnu se pak uvedené jednání žalobce jeví pouze jako obstrukční taktika a lze polemizovat o tom, zda žalobcem uvedená osoba vůbec existuje, když žalobce neuvedl datum narození této osoby a uvedl neexistující doručovací adresu této osoby.

37. Jak dále vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, „*po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.*“
38. Soud dále poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 7 As 135/2016, který označil žalovaný a podle kterého „*pokud nebude jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o správním deliktu podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů. [21] Po provozovateli vozidla proto lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. Pokud provozovatel vozidla tyto údaje sdělí, nemohou správní orgány rezignovat na svou povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (srov. shora citovaný rozsudek č. j. 3 As 204/2015 – 22); pokud následně vyjde najevo, že uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Lze totiž rozumně předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel znalý svých práv a povinností podle zákona o silničním provozu zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje a o níž má aktuální kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům. Pokud provozovatel nejedná s touto přiměřenou obezřetností, nelze důsledky z toho plynoucí přenášet na správní orgány a požadovat po nich, aby na základě nesprávných údajů od provozovatele činily rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku. Provozovateli vozidla následně nic nebrání, aby po řidiči, jehož jednání bylo základem správního deliktu provozovatele vozidla, případně nárokoval úhradu uložené sankce prostřednictvím příslušných institutů soukromého práva.*“
39. Správní orgán I. stupně v nyní posuzovaném případě uzavřel, že žalobce neposkytl všechny údaje správním orgánem požadované, a proto nepřistoupil k vyhledávání označené osoby řidiče ani ke kontaktování této osoby, věc přestupku nezjištěného řidiče odložil a ve věci zahájil řízení pro přestupek provozovatele vozidla. V posuzovaném případě tak s ohledem na pasivitu žalobce, který označil osobu řidiče nedostatečně oproti výzvě správního orgánu I. stupně, i s ohledem na obstrukční jednání žalobce, když označil zahraniční osobu s evidentně neexistující adresou pro doručování, nelze přičítat k tíži správních orgánů, resp. správního orgánu I. stupně, že nevyvinul dostatečnou aktivitu ke zjištění pachatele přestupku. V daném případě je

totiž vysoce pravděpodobné, že i za situace, kdy by se správní orgán I. stupně pokusil označeného řidiče kontaktovat, nedošlo by k dohledání označené osoby řidiče. Pokud měl správní orgán I. stupně „učinit vše, co bylo v jeho silách“, jak uvádí žalobce, nelze se i s ohledem na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s tímto názorem žalobce ztotožnit, neboť je předpokládána určitá spolupráce provozovatele vozidla se správním orgánem, přičemž v nyní posuzovaném případě byla spolupráce žalobce nedostatečná. Krajský soud tedy uzavírá, že uvedený postup správního orgánu I. stupně byl na místě, byl dostatečně odůvodněn, a správní orgán I. stupně vyvinul dostatečné úsilí ke zjištění pachatele přestupku.

40. Další žalobní námitka směřovala k označení „Vypraveno dne“ na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. k absenci tohoto označení na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nedostatečnému vypořádání této námitky žalovaným.
41. Podle ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu *„vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*“.
42. Soud zjistil ze správního spisu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně skutečně není označeno doložkou „Vypraveno dne.“ Uvedená doložka je však uvedena na doručence k tomuto rozhodnutí, konkrétně je na doručence v poli „Adresát“ otištěno razítko „Vypraveno dne 28. 2. 2019“. Vzhledem ke skutečnosti, že správní řád v ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) uvádí, že doložku „Vypraveno dne“ je možno vyznačit i na poštovní zásilce, prostřednictvím které se rozhodnutí doručuje, má soud za to, že správním řádem uložená povinnost správního orgánu I. stupně byla tímto splněna, neboť doručenka byla součástí poštovní zásilky. Žalobce doručenku podepsal, soud má tedy za to, že byl s údaji na doručence seznámen, i s údajem o vypravení rozhodnutí. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že tato námitka je nedůvodná, neboť správním orgánem I. stupně byly splněny požadavky na vydání rozhodnutí v souladu se správním řádem.
43. Nakonec žalobce namítal ohledně určení druhu sankce a její výměry, že správní orgány nenaplnily jednotlivá hlediska pro stanovení výše pokuty a tato hlediska nebyla podrobně a přesvědčivě zdůvodněna.
44. Ani tuto žalobní námitku přitom krajský soud neshledal důvodnou. Žalovaný totiž v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 7 rozhodnutí k tomuto uvedl: *„Na přestupek dle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., je nutné aplikovat sankci dle ust. § 125f odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb. Dle tohoto ustanovení se za přestupek podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000,- Kč. Dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zák. č. 361/2000 Sb., se za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., uloží pokuta od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč. Správní orgán I. stupně uložil účastníkovi řízení pokutu ve výši 1.500,- Kč. Správní orgán I. stupně tedy uložil účastníkovi řízení pokutu na samé spodní hranici zákonné sazby, z toho důvodu považuje odvolací orgán uloženou sankci za zcela přiměřenou a odůvodněnou. Povinnost nahradit náklady řízení byla účastníkovi řízení, jako osobě, která byla uznána vinnou ze spáchání přestupku, uložena zcela v souladu s právními předpisy. Odvolací správní orgán*

neshledal důvod pro mimořádné snížení výměry pokuty dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.“

45. Podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona „*provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
46. Podle ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona „*za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*“
47. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona „*za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*“
48. Krajský soud má na základě výše uvedeného za to, že žalovaný zcela přezkoumatelně vymezil, jakými úvahami se řídil při posuzování výše pokuty. Druh sankce a její výměra naplnily zákonný rámec, když pokuta byla stanovena ve výši 1 500 Kč, tedy na spodní hranici zákonné sazby. Žalovaný dále konstatoval, že neshledal důvod pro mimořádné snížení pokuty, žalobce žádný takový důvod ani neuváděl. Soud tedy zhodnotil výši uložené sankce s ohledem na všechny okolnosti, které byly zdůvodněny správními orgány, za jak zákonnou, tak rovněž správnou.

V. Závěr a náklady řízení

49. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
50. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
51. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
52. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. února 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce